

COUR EUROPÉENNE DES DROITS DE L'HOMME
EUROPEAN COURT OF HUMAN RIGHTS

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ СУД З ПРАВ ЛЮДИНИ

П'ЯТА СЕКЦІЯ

СПРАВА “ЧЕЧА ПРОТИ УКРАЇНИ”

(Заява № 5326/04)

РІШЕННЯ

СТРАСБУРГ

22 листопада 2007 року

Це рішення стане остаточним за обставин, викладених у п. 2 статті 44 Конвенції.
Воно може підлягати редакційним виправленням.

У справі «Чеча проти України»

Європейський суд з прав людини (п'ята секція), засідаючи палатою, до складу якої увійшли:

п. П. Лоренцен (P. Lorenzen), *Голова*,
пані С. Ботучарова (S. Botoucharova),
п. К. Юнгвірт (K. Jungwiert),
п. В. Буткевич (V. Butkevych),
пані М. Цаца-Ніколовська (M. Tsatsa-Nikolovska),
п. Р. Маруст (R. Maruste),
п. М. Віллігер (M. Villiger), *судді*,
та пані К. Вестердік (C. Westerdiek), *секретар секції*,
після обговорення в нарадчій кімнаті 23 жовтня 2007 року,
вносить таке рішення, що було прийняте того ж дня:

ПРОЦЕДУРА

1. Справа порушена проти України за заявою (№ 5326/04), поданою відповідно до статті 34 Конвенції про захист прав людини і основоположних свобод (далі — Конвенція) громадянином України паном Павлом Петровичем Чечею (далі — заявник) 9 січня 2004 року.
2. Уряд України (далі — Уряд) був представлений його Уповноваженим — пані Валерією Лутковською.
3. 15 березня 2005 року Суд вирішив направити скаргу заявника Уряду. Відповідно до пункту 3 статті 29 Конвенції Суд вирішив розглядати питання щодо суті заяви і її прийнятності одночасно.

ЩОДО ФАКТІВ

I. ОБСТАВИНИ СПРАВИ

4. Заявник народився в 1964 році та проживає у місті Дніпродзержинську.
5. 29 січня 2003 року Павлоградський міський суд зобов'язав стягнути на користь заявника 19 381,50 грн¹ заборгованості по виплаті разової допомоги у зв'язку із травмою на виробництві з ДВАТ «Шахта ім. Героїв космосу», яке 3 березня 2003 року було приєднано до ВАТ ДХК «Павлоградвугілля».
6. 2 квітня 2003 року державна виконавча служба міста Павлограда (далі — виконавча служба) відкрила виконавче провадження.
7. 29 квітня 2004 року Павлоградський міський суд визнав ВАТ ДХК «Павлоградвугілля» боржником у виконавчому провадженні по справі заявника.
8. 23 вересня 2004 року Павлоградський міський суд відхилив скаргу заявника на бездіяльність державного виконавця. Суд, серед іншого, визначив, що присуджені кошти не могли бути сплачені у зв'язку із відсутністю коштів у боржника. Дії виконавчої служби також були обмежені у зв'язку із перерозподілом фондів коштів із державного бюджету до Міністерства палива та енергетики для оплати заборгованостей шахтарям по регресних виплатах і одноразової допомоги.
9. 25 жовтня 2004 року відбулася приватизація боржника.
10. 27 грудня 2004 року заборгованість за рішенням суду була виплачена заявникові. Виконавча служба закінчила провадження.

II. ВІДПОВІДНЕ НАЦІОНАЛЬНЕ ЗАКОНОДАВСТВО

11. Відповідне національне законодавство викладене у рішенні «*Сокур проти України*» (*Sokur v. Ukraine*, № 29439/02, пункти 17–22, 26 квітня 2005 року).

¹ 2821,42 євро.

ЩОДО ПРАВА

I. СТВЕРДЖУВАНЕ ПОРУШЕННЯ ПУНКТУ 1 СТАТТІ 6, СТАТТІ 13 КОНВЕНЦІЇ ТА СТАТТІ 1 ПЕРШОГО ПРОТОКОЛУ ДО КОНВЕНЦІЇ

12. Заявник скаржився на порушення пункту 1 статті 6, статті 13 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції з огляду на тривале невиконання рішення на його користь. У вищезгаданих положеннях Конвенції, зокрема, зазначено:

Пункт 1 статті 6

«Кожен має право на справедливий і публічний розгляд його справи упродовж розумного строку незалежним і безстороннім судом, встановленим законом».

Стаття 13

«Кожен, чий права та свободи, визнані в цій Конвенції, було порушено, має право на ефективний засіб юридичного захисту в національному органі, навіть якщо таке порушення було вчинене особами, які здійснювали свої офіційні повноваження».

Стаття 1 Першого протоколу

«Кожна фізична або юридична особа має право мирно володіти своїм майном. Ніхто не може бути позбавлений своєї власності інакше як в інтересах суспільства і на умовах, передбачених законом і загальними принципами міжнародного права».

Проте попередні положення жодним чином не обмежують право держави вводити в дію такі закони, які вона вважає за необхідне, щоб здійснювати контроль за користуванням майном відповідно до загальних інтересів».

A. Щодо прийнятності

13. Уряд подав зауваження щодо вичерпання внутрішніх засобів юридичного захисту, подібні до тих, які вже були відхилені Судом в ряді рішень стосовно невиконання судових рішень про стягнення з державних підприємств (див., наприклад, рішення «Сокур проти України», № 29439/02, 16 грудня 2003 року (*Sokur v Ukraine*), та «Трихліб проти України», № 58312/00, пункти 39–43, 20 вересня 2005 року (*Trykhliv v. Ukraine*)). Суд вважає, що ці заперечення повинні бути відхилені з тих самих підстав.

14. Суд зауважує, що заява не є явно необґрунтованою у сенсі пункту 3 статті 35 Конвенції. Суд також зазначає, що заява не є неприйнятною і з інших підстав. Відповідно Суд визнає її прийнятною.

B. Щодо суті

15. У своїх зауваженнях Уряд заперечує порушення положень Конвенції щодо заявника у зв'язку із тим, що рішення на користь заявника було виконано повністю.

16. Заявник не погоджується.

17. Суд зауважує, що рішення на користь заявника залишалося невиконаним майже 23 місяці.

18. Суд нагадує, що порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції було встановлено в кількох схожих справах (див., наприклад, «Михайленки та ін. проти України», №№ 35091/02, 35196/02, 35201/02, 35204/02, 35945/02, 35949/02, 35953/02, 36800/02, 38296/02 та 42814/02 (*Mukhaylenky and Others v. Ukraine*), пункт 45, ECHR&2004, та «Дубенко проти України», № 74221/01, пункт 51, 11 січня 2005 року (*Dubenko v. Ukraine*)).

19. Вивчивши всі надані матеріали, Суд вважає, що Уряд не навів жодних фактів чи аргументів, які переконали б дійти іншого висновку щодо цієї справи.

20. Таким чином, у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції та статті 1 Першого протоколу до Конвенції.

21. За таких обставин Суд не вбачав необхідності вивчати обставини скарги на порушення статті 13 Конвенції (див. «Деркач та Палек проти України», №№ 34297/02 та 39574/02 (*Derkach and Palek v. Ukraine*), пункт 42, 21 грудня 2004 року).

II. ЗАСТОСУВАННЯ СТАТТІ 41 КОНВЕНЦІЇ

22. Стаття 41 Конвенції передбачає:

«Якщо Суд визнає факт порушення Конвенції або протоколів до неї і якщо внутрішнє право відповідної Високої Договірної Сторони передбачає лише часткове відшкодування, Суд, у разі необхідності, надає потерпілій стороні справедливу сатисфакцію».

A. Шкода

23. Заявник вимагав 5825 грн (896 євро) відшкодування втрат, зумовлених інфляцією, та 1000 (євро) компенсації моральної шкоди.

24. Уряд стверджував, що держава не відповідає за тривале невиконання рішення, прийнятого на користь заявника, та що заявник мав би вимагати компенсації втрат, зумовлених інфляцією, на національному рівні. Уряд погоджувався виплатити заявникові 1000 євро компенсації моральної шкоди у випадку, якщо Суд встановить порушення.

25. Що стосується вимог заявника по компенсації невиплачених коштів та втрат у зв'язку із інфляцією, Суд зауважує, що ці вимоги не підтверджені відповідними матеріалами, які б дозволили Суду визначити суму, яка вимагається. Таким чином Суд відхиляє ці вимоги (див., наприклад, рішення «Глова та Брегін проти України» (*Glova and Bregin v. Ukraine*), №№ 4292/04 і 4347/04, пункт 29, 28 лютого 2006 року).

26. Стосовно справедливої сатисфакції, з огляду на коментарі Уряду, Суд присуджує заявнику 1000 (одну тисячу) євро відшкодування моральної шкоди.

B. Судові витрати

27. Заявник не висунув жодних вимог стосовно судових витрат. Відповідно Суд нічого не присуджує.

C. Пеня

28. Суд вважає належним призначити пеню виходячи з розміру граничної позичкової ставки Європейського центрального банку плюс три відсотки.

ЗА ЦИХ ПІДСТАВ СУД ОДНОГОЛОСНО

1. *Оголошує* заяву прийнятною;

2. *Постановляє*, що у цій справі було порушення пункту 1 статті 6 Конвенції;

3. *Постановляє*, що у цій справі було порушення статті 1 Першого протоколу до Конвенції;

4. *Постановляє*, що у цій справі немає потреби розглядати скаргу за статтею 13 Конвенції;

5. *Постановляє*, що:

(a) протягом трьох місяців з дня, коли рішення стане остаточним відповідно до пункту 2 статті 44 Конвенції, держава-відповідач має сплатити 1000 євро (одну тисячу євро) на відшкодування моральної шкоди, зазначена сума має бути конвертована у національну валюту держави-відповідача за курсом на день здійснення платежу, плюс будь-який податок, який може бути стягнуто із зазначеної суми;

(b) зі спливом зазначеного тримісячного строку і до повного розрахунку на цю суму нараховуватиметься простий відсоток у розмірі граничної позичкової ставки Європейського центрального банку, яка діятиме в цей період, плюс три відсотки;

6. *Відхиляє* решту вимог заявника щодо справедливої сатисфакції.

Вчинено англійською мовою та повідомлено письмово 22 листопада 2007 року відповідно до пп. 2 і 3 правила 77 Регламенту Суду.

Клаудія ВЕСТЕРДІК
(Claudia Westerdiek)

Пеер ЛОРЕНЦЕН
(Peer Lorenzen)

Секретар

Голова